

Gezicht op Linden

De waterrijke laagte reikt tot de Steegstraat met zijn villa's,
ze lijken erin weg te zinken.

Van de kerk is slechts de torenspits te zien,
die pas opvalt als je de haan ziet blinken,
van de kerk met een schip dat plaats biedt aan honderd mensen,
die de waarde van de lading vaak vergeten te schatten.

De geschiedenis kan vertellen dat ik naar een oude maasbedding kijk
en dat de kerk op een rivierduin staat,
meer dan 500 jaren hoog en droog,
de beeldenstorm doorstaan
maar de stenen met zout doordrenkt
waarin het water als vocht zijn gang kon gaan.

Anderhalve eeuw bleef het schip leeg,
want er was geen protestant , die er kwam
maar de mensen die er woonden
zochten manieren om de lading van het lege schip
te bewaren zonder te weten wat de toekomst was.

Of de villa's ooit in het water zullen verdwijnen
als het water onverhoopt zal blijven stijgen?

Niemand die het weet.

Of er dan in de kerk nog mensen kwamen,
voordat het water ook de kerk in zou stromen
en het zout in de muren weer op zou lossen?

Niemand, die het zeggen kan.

Wat er met de lading zal gebeuren?

Deze blijft bestaan want
gedachten kunnen niet worden gewist,
niet met bedrog, geweld of list,
die gedachten gaan over mededogen, barmhartigheid,
over delen, gerechtigheid en solidariteit
over zorg voor de zieke, behoeftige of gewonde.

Als niemand die gedachten meer kent en vertelt,
blijft de oorlog en de strijd om macht, over bezit en geld
tot in de eeuwigheid.

Als niemand die gedachten meer kent en vertelt
roeit de mens al zijn medemensen uit,
is er geen mens meer over, zal er nimmer vrede zijn,
heeft God waarschijnlijk nooit bestaan.

Er zullen dus altijd plaatsen zijn
waar mensen kunnen schuilen en leven
en kunnen sterven in vrede.

JvdB, Pinksteren 2026